

Albina

REVISTĂ - POPULARĂ

apare

în fiecare **Duminică**.

Comitetul de Redacție:

Ion Kaiînderu
 P. Gârboviceanu
 G. Coșbuc
 General P. V. Năsturel
 G. Adamescu
 I. Gtescu
 P. Dulfu
 V. S. Moğa
 N. Nicolaescu
 Gr. Teodossiu
 Const. C. Pop-Tașcă.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală

TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No 145 (lângă Gara de Nord). București

Oferă onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, brilliantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugali, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la princesse și cosmetice igienice, piepțini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, thermometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

Articole pentru menajin, ca : ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirt denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naltalină ieftină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sârmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburi alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iarnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum : bugiie, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ciaiuri drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuițate la vindecarea suferinșilor cărora s'le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndeplătându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetricei și Chirurgiei, Opticei și Dentisticeii, ca : vată și tifoane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehusse, pompe trage-lapte și biberone, plosci și ligheane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, siringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulverisatoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare thermometre maximele cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu platină, faianță și porțelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an lei 8
 „ „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL :

Dr. I. Simionescu, Povețe contra boalelor.—G. Coșbuc, Un oraș de muncitori. — Dr. Irimia Popescu, Ingrijirile ce trebuie date epelor bortoase în timpul nașterii, precum și mănților după naștere, până la vârsta punerii lor la muncă.—Gh. A. Societatea «Steaua».—X., Judecătorul și bărbierul. — I. Hășeganu, Câteva legume bune de cultivat. — A. Vântul, Flamantul.—Eleonora I. Băbușlanu, Rostul șezătorilor sătești. — Necrolog, Doctorul Felix.—Al. A. Naum, Din literatura populară.—Informațiuni.—Bibliografii.—Licitațiuni.—Poșta administrației.

Sfaturi: Măsuri de luat contra anghinei, până la sosirea medicului.

Ilustrațiuni: Interiorul unei fabrici.—Botezul A. S. R. Principelui Nicolae. — Salată. — Castravete.—Flamanți.

POVEȚE CONTRA BOALELOR (1).

Dragă Tată,

Mi s'a rupt inima de jale, când am citit vestea ce mi-ai trimes'o, că lui Toader-a Ursoaiei i-a murit, într'o săptămână, cei doi copii mai mari, unul după altul. E grea încercarea dela Cel-de-Sus venită pe capul lui, deși va găsi de sigur sprijin bătrânețelor în cei cinci câți i-au mai rămas, dacă va ști să tragă învățatură din marea nenorocire ce l'a lovit.

* * *

Bieții oameni! ei sufer tot de pe urma neștiinței lor și a neîncrederei ce au în ceice știu mai mult. Câți copii și câți oameni din țara noastră nu mor așa cu zile, numai din pricină, că ei au încrederea mai mare în baba Catinca, doftoroaia satului,

(1) Dintr'un volum ce va apare în curând în biblioteca «Steaua».

decât în doctorul de plasă. Așa trebuie să fie oare? Ți-am spus într'o scrisoare de demult că omul e ca și mașina de treer, făcut din mai multe organe: stomah, mațe, inimă ș a. Ei bine, dacă boerul mașina pe mâna ori cui? Nu cheltuește el o grămadă de bani pentru mașinistul adus din ceia-partă? De ce oare nu o lasă să o îngrijească vâtaful ori chiar vechilul? Pentru că nimeni nu știe cum sunt șurubăriile mașinei și dacă ea se strică într'o bună zi, nimenea nu o poate drege decât mașinistul, care a învățat la o școală anume despre mașini, așa în cât o tocmește îndată, pe când un altul, neștiutor, mai tare ar strica-o.

Dacă pentru o mașină, care stricată se poate cum-pără, și trebuie oameni anume să o îngrijească, d'apoi pentru mașina omenească? Când s'a îmbolnăvit cineva nu trebuie de stat la gânduri, ca să alegi între doftoroaia satului și doctorul dela spital ori dela plasă, pentru că doftoroaia habar nu are cum e făcut trupul omenesc, pe când doctorul care a învățat ani de zile la școli, numai te vede și-ți dă o doctorie, care te însănătoșează numai decât.

Mai ales când e vorba de boale molipsitoare, atunci e *un păcat mare* dacă nu se vestește îndată doctorul. Dela un bolnav — ca la ciumă — se pot îmbolnăvi și muri chiar o sută. Mă vei întrebă cum asta? Iacă așa! Boalele molipsitoare sunt pricinuite de niște ființe mici, așa de mici că nu le vezi decât dacă te uiți la ele cu un ochian. Învățații le-au numit *microbi*. Aceștia cresc, se înmulțesc ca orice ființă. Să presupunem bună oară, că e vorba de *anghină*, boala de care au murit feciorii lui Toader.

Microbii anghinei s'au prins în gâtul copilului; ei se înmulțesc acolo așa de tare, în cât cu fierbințeală omoară pe copil, după cum tăciunele se prinde de grâu și-i mănâncă boabele. Copilul îmbolnăvit însă scuipe prin casă ori se joacă cu frații lui. Microbul, care a făcut cuib în gâtul copilului, ca și omizele în frunzele pomilor, trece la alt copil și-l îmbolnăvește și pe acesta; dela casa aceasta

microbul e luat de vânt sau cu bulendriile și dus la altă casă, și tot așa se umple tot satul. Nu-ți aduci aminte de ce boliște era printre copii, pe vremea când învățam eu la școală, de s'a închis și școala satului? Ei! dar doctorul ce poate face? Îmi vei zice. Iată ce poate face: cum s'a îmbolnăvit un copil, te duci și vestești pe doctor; el îl ia și-l duce la spital, unde îl închide într'o odaie curată, pentru ea să nu se mai umple și alții dela el. Acolo îi vără în sânge niște doftorii, care omoară microbii și face copilul sănătos, după cum curățim primăvara pomii de omizi pe care le ucizi, pomul scapă teafăr. Ia și du copilul la doftoroaia satului; ea îl oblojește, îi pune mămăligă fierbinte la gât, îl descântă, dar microbii — despre care baba habar n'are — trăesc în bună pace mai departe în gâtul copilului, până ce'l omoară. Adu-ți aminte ce a pățit feciorul lui Gheorghe Lopată. L'a mușcat un lup turbat; el nici nu s'a sinchisit; rănilile s'au închis și a crezut că astfel a scăpat, până ce l'a apucat și pe el turbarea, de a murit în chinurile cele mai strașnice, umblând să muște pe toată lumea ca o fiară. De ce? Apoi când l'a mușcat lupul, microbii ce erau în gura lui, microbii turbării, s'au vârat în sângele din rană, făcută de colții dihăniei, de s'a umplut tot trupul cu microbi cari au trăit în sânge și l'a turbat și pe el; iar dacă el mușcă pe un alt om, turbă și acesta. Ce a putut să-i facă descântecelor doftoroaicii? Nimica. Dar doftorul? Apoi adă-ți aminte că mai acum vre-o 5 ani un câne turbat a mușcat și pe Ileana a Frusinei. Dar de îndată ce a fost mușcată, au luat'o părinții și au dus'o la Iași într'un spital. Acolo cât a stat vre-o două săptămâni, doctorul i-a băgat în sânge un fel de doctorie—de care numai ei știu—care omoară microbii turbării din trup. Ileana s'a însănătoșit, s'a măritat și acum trebuie să fi având vre-o trei copii. Asta e puterea doctorului.

Dar boala molipsitoare o poți înlătură, când știi că ai a face cu microbi și prin alte căi, pe care ni le arată școala. Acestor mici ființe nu le prea place

curățenia, aerul curat, uscăciunea, ci le priește mai bine murdăria și băltoagele puturoase. Iată de ce pe aci, rar vei vedea în vatra satului aruncându-se murdăriile, ori lăsându-se mlăștini să dospească la căldura soarelui, căci ei știu, că aceste murdării sunt pline de microbii diferitelor boli, cum e mai ales lingoarea și frigurile, care mănâncă pe om din picioare, slăbindu-l de i se văd ciolanele și la urmă îl pun în raclă (sicriu). Iată de ce oamenii de p' aici, mai cu știință de carte, când se iscă vre-o boliște, pun var nestins prin toate locurile murdare, căci varul ucide microbii în loc ca microbii să ucidă pe om, îndată ce s'a ivit — Doamne ferește — la vre-o casă boala, ei dau fuga de înștiințează doctorul, pe când la noi bieții oameni în neștiința lor, ascund copiii bolnavi și nu rare ori chiar sar la doctor, dacă acesta, te miri cum, a prins de veste și vine cu sila să caute bolnavul.

Câte boli de acestea molipsitoare nu s'ar putea vindecă și la noi, și s'ar scoate o mulțime de oameni din gura morței, dacă bieții locuitori dela sate ar fi învățat la școală sau dacă nu s'ar face «Naude-N'avede» la sfaturile ce le dau alții. Anghina, văr-satul, frigurile, tifosul, pelagra, oftica, cel perit, sunt tot boli molipsitoare pe care baba doftoroaia nu le poate vindecă și omul moare cu zile, pe când dacă se chiamă doctorul, poate scăpa din ghiara morții și se poate bucură încă de zile sănătoase și vesele.

Dar dacă omul e nepăsător pentru viața lui, cu atât mai mult e pentru vita lui. Și vitele ca și oamenii se îmbolnăvesc, și ele au bolile lor molipsitoare, cari pot trece și la om. S'a pomenit vre-o dată să cheme vre-un sătean pe doctorul de vite? Când vita pier, bietul Român se jelue pe toate cărările și are pentru ce. Dar dacă ar avea încredere în doctor, îl chiamă și vita scapă.

Unde se aude pe aicea ca țărani să iasă cu parul, când vine doctorul de vite cu soldații, ca să oprească trecerea vitelor dintr'un sat în care e molimă de vite, în altul cu vite sănătoase? Din po-

trivă ei singuri se duc să spue la primărie, că au o vită bolnavă, căci au învățat în școală și știu; că dacă o lasă așa, piere. dar în aceeași vreme boala trece dela o vită la alta, umplând tot satul și chiar toată plasa.

Vezi numai când cauți la lucrurile acestea, simți ce deosebire e între omul cu carte și cel fără carte. De cel dintâiu nu s'alege nimic, bolile îl îngroapă cu zile, munca ș'o risipește fără mare folos, viața e un lanț de chinuri; pe când cei cu carte socotesc și știu cum e mai bine și cum e mai rău, își dau seamă de trupul lor, de boli și au încredere în ceice știu mai multe decât dânșii. Iată pentru ce în adevăr e mare deosebire între oamenii noștri dela țară și între cei de pe aicea cu știință de carte.

Dr. I. Simionescu.

Profesor la Universitatea din Iași.

Un oraș de muncitori

(Essen. Fabrica lui Krupp).

In cursul anului 1904, numărul lucrătorilor din fabricile lui Krupp era de 49.680. În cifră rotundă, cincizeci de mii de oameni, ocupați zilnic în uriașele ateliere. În numărul acesta nu intră funcționarii stabilimentului, cari lucrează prin birouri, și erau în acelaș an în număr de 3.255. În ateliere se consumă în fiecare zi cam 2.520 de tone de cărbuni: regulat vin dimineața câte 6 trenuri, fiecare tren cu câte 42 de vagoane, și în fiecare vagon câte 10 tone de cărbuni.

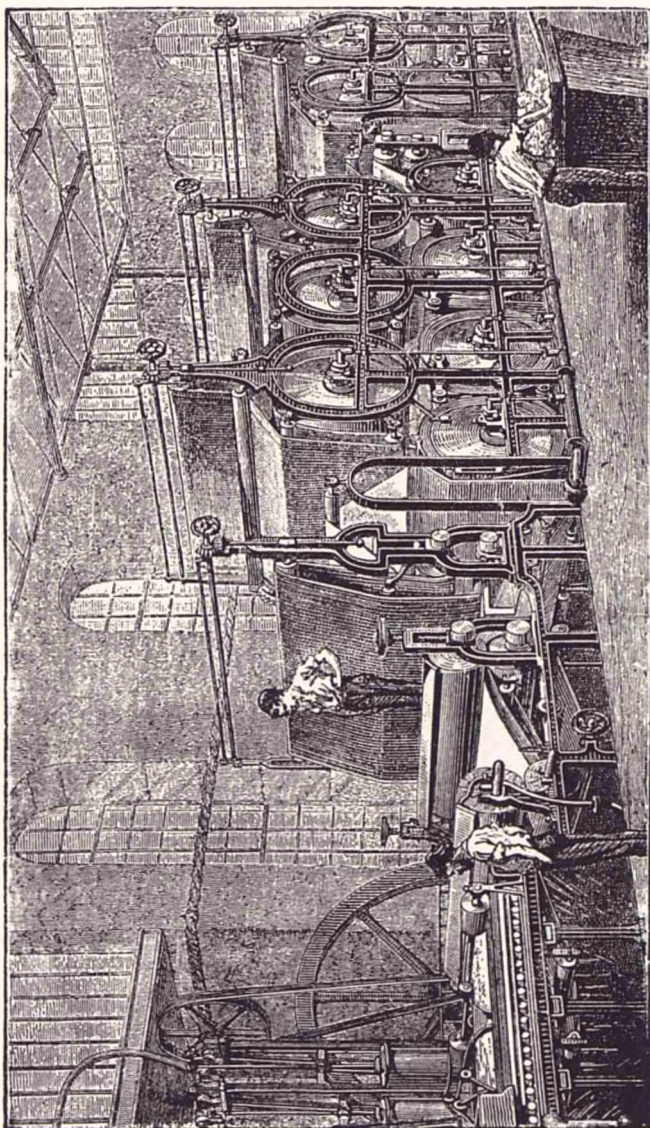
Dintr'acestea două, din numărul lucrătorilor și din cantitatea de cărbuni ce se consumă într'o singură zi, cetitorul își poate închipui ce uriașă fabrică e aceasta. Negreșit, e cea mai mare din lume.

Nu cred că e vr'unul dintre cetitorii «Albinei» care să nu știe că fabrica Krupp face tunuri. Da, face și tunuri, însă nu tunurile sunt singura sau cea mai de căpetenie ocupațiune a fabricii, căci însuși unul dintre șefii fabricii, încă pe la 1858, a zis că dacă gândul lui ar fi numai

câștigul paralelor, el n'ar mai face tunuri. Cu tunurile ori pierde bani ori nu-i câștigă, dar e ambițiunea casei Krupp să stea în fruntea tuturor fabricelor de tunuri și într'adevăr cheltuește enorm cu studiile ce le face întru perfecționarea tunurilor. Fabrica se ocupă și cu construirea de vagoane și de corăbii de războiu, cu lucrări de fortificații și cu alte lucrări mai mărunte de tuciu și de oțel.

Ori cum aş descrie eu, cititorul nu-și poate face nici pe de departe o idee de zgomotul asurzitor și de mișcarea de oameni și de trenuri și de vagonete ce este în fabrica dela Essen. Atelier lângă atelier, magazie lângă magazie, pe o întindere cât a unui oraș. În fața fabricii, din stația proprie, zilnic pleacă câte cincizeci și mai multe de trenuri proprii ale fabricii, și tot pe atâtea pleacă spre gara statului. Fabrica are ale sale 16 locomotive cu 720 de vagoane și aproape zece mii de oameni încarcă și descarcă zilnic materialul, pe care-l transportă în interiorul fabricii pe o linie mai strimță, de 68 de kilometri lungime în total, cu 28 de locomotive și cu 1.450 de vagonete. Miile de ciocane îți iau auzul, fluerăturile locomotivelor e infernal, sfârâitul roților e grozav, iar printr'atâta vuet de guri și de ciocane s'aude ca tunetul cerului lovitura uriașului ciocan numit «Fritz» care, cu o greutate mai mare de-o miie de tone cade dela înălțime de douăzeci de metri pe-o enormă nicovală și bate tablele de tuciu pentru învelișul corăbiilor de războiu. Se zgudue pământul împrejur supt lovitura lui și tremură pereții atelierelor. Cu toate că e așa de mare și de greu, ciocanul acesta, purtat de un mecanism cu abur, e lesne de mânărit și foarte sigur în mișcări. Mecanismul i l-a născocit însuși șeful fabricii, Alfred Krupp care era un foarte ghibaciu inginer și tehnician. Ca pildă de siguranță în mișcări a ciocanului este întâmplarea cu ceasornicul regelui Prusiei la 1861. Krupp își făcuse în anul acesta uriașul ciocan; iar regele Prusiei, vizitând fabrica, de nimic nu s'a mirat mai tare decât de acest colos de oțel și de iuțile mișcări ce le făcea. Iar Krupp ca să-i arate cum poate să poarte de sigur ciocanul, l-a rugat să-și pue ceasornicul de aur pe nicovală și i-a spus, că are să lase ciocanul dela înspăimântătoarea înălțime a lui să cadă cu toată iuțea și întreaga-i greutate pe ceasornic fără să-l strivească. Regele a pus ceasornicul și l-a făgăduit mecani-

cului care purtă ciocanul, dacă nu-l va strivi. Mecanicul foarte ghibaciu, a ridicat ciocanul și de-odată din înălțime ciocanul vâjâind înfiorător a căzut cu greutatea lui de atâ-

Interiorul unei fabrici.

tea mii de chilograme cu toată iuțea, căci îl lăsase să cadă liber. Printr'o iscusită apăsare pe un buton, exact la vreme, mecanicul a oprit ciocanul drept de-asupra ceasornicu-

lui, așa de aproape încât nu era loc să bagi o foaie de hârtie între ciocan și ceasornic. Și a câștigat ceasornicul.

Fabrica lui Krupp își are începutul cam de-acu o sută de ani, și întemeietorul ei este, indirect, însuși Napoleon cel mare. Napoleon anume, voind să slăbească Anglia, a oprit toate statele câte atârnau de el să mai facă negoț cu acest stat. Bine înțeles, și mărfurile de oțel erau oprite să vie din Anglia pe continent. Atunci unui Frideric Krupp i-a dat gândul să facă el o fabrică de oțel în Germania care pe atunci avea foarte puțină industrie. Dar n'avea bani. A făcut el ce-a putut și-a deschis fabrica și-a ajuns, prin multe probe, să găsească taina pregătirii tuciului. Dar n'a făcut nici o ispravă; după căderea lui Napoleon, Anglia iarăși a inundat continentul cu mărfurile ei, și astfel Krupp la moarte-i, la 1826, și-a lăsat văduva cu 4 copii într'o sărăcie deplină. Și ce fabrică avea: o simplă turnătorie în care erau ocupați patru lucrători! Văduva lui a continuat însă lucrările, ajutată de fiul său Alfred, care pe atunci era licean de 14 ani. El trebuia să conducă lucrările: un băiat așa de tânăr și absolut lipsit de mijloace. Dar acest Alfred știa dela tatăl său taina tuciului, și era foarte deștept, și a dus-o așa înainte 25 de ani, tot mai mult ridicându-se, ajutat de ceilalți frați ai săi mai mici. La 1848 el a luat asupra sa toată afacerea, cumpărând fabrica dela frații săi. El este întemeietorul adevărat al fabricii de azi. Indată ce-a ajuns singur stăpân, a început să se ocupe cu fabricarea de tunuri, căci până atunci nu se ocupase cu asta. A început să studieze tehnica, și-a angajat ingineri și militari cu cari să lucreze, și prin nesfârșite probe a ajuns să biruească greutățile tehnice, așa că la expozițiile din Londra și Paris (1851 și 1855) a fost recunoscut de cel mai serios fabricant de tunuri. Cu începutul a bătut toate fabricile engleze. Când a luat fabrica avea 132 de lucrători, peste cinci ani avea de zece ori pe atâția. După războiul Germaniei cu Franța, fabrica lui Krupp a început să progreseze cu pași enormi. Toate tunurile Prusiei în războiu au fost de-ale lui Krupp, după războiu el a început să verse tunuri pentru felurite state.

La 1873 avea 12.000 de lucrători. Când a murit la 1887 a lăsat fiului său Frideric cea mai mare fabrică din Germania. Frideric a continuat lucrările și cu mai mare zor,

și ceea ce fuse tatăl său pentru artilerie, deveni el pentru marină și fortificații. Introducerea pulverii fără fum, a tunurilor cu tragere repede și mai ales fabricațiunea uriașilor plăci ale corăbiilor de războiu au adus un nou avânt în întreprinderea lui Krupp. La 1892 casa Krupp a cumpărat fabrica unei vestite firme din Magdeburg, iar dela 1896 are și un arsenal de marină și o fabrică de mașini în Kiel.

Aceste două din urmă, deși stabilimente enorme, sunt totuși numai filiale ale fabricii dela Essen, cea de băștină. Până la 1 Ianuarie 1902, fabrica din Essen turnase 39.876 de tunuri pentru 19 state.

La Essen, unde începuse primul Krupp turnătoria sa cu cei 4 lucrători, cărora nu le putea nici odată plăti exact leafa săptămânală, azi e un oraș întreg, răsărit din pământ, de ateliere nesfârșite și de locuințe pentru lucrători.

G. Cosbuc.

Ingrijirile ce trebuiesc date epelor borțoase în timpul nașterii, precum și mânjilor după naștere, până la vârsta punerii lor la muncă.

(Urmare).

Să zicem că eapa a fătat în mod firesc, cordonul buricului s'a rupt sau s'a tăiat și apoi s'a legat și că mânzul a fost lins sau svântat, să vedem acum ce alte *ingrijiri trebuie a se mai da mânzului precum și epei care l'a născut.*

Eapa îndată ce a fătat se va frecă peste tot corpul, se va bușona cu șomoioage de paie.

I se va da să mănânce țărățe sau făină, amestecate cu nițică sare pisată, și apoi udate cu apă.

Ea, cel mult într'o jumătate de ceas după fătare trebuie să lepede *cârpele*, adică casa, învelitoarele în care a fost ținut mânzul în pânțelele ei. Această faptă — lepădarea cârpelor — se petrece de obicei dela sine, fără nici o intervenire din partea noastră. Când însă se observă că deși a trecut mai multe ceasuri, totuși cârpele nu sunt date afară, putem ajuta eșirea lor, legând de fășia care atârnă în afară, o mică greutate, o piatră de exemplu, ca de o jumătate de kilogram.

Această greutate lucrează ușor și trage după ea cârpele din trupul epei. Dacă se scurge mai multă vreme, 24 de ceasuri dela fătare, și nu se reușește de a se face ca cârpele

să fie date afară, atunci în grabă, se va chema medicul veterinar.

Nicolae I. Ion. — Eu am pătit'o cu o eapă a mea, acum câțiva ani; fătase pentru întâia oară, erea tânără și nu a putut să lepede cârpele. Ce nu i-am făcut? tot ce m'a învățat lumea. O am și astăzi pe suflet, pentru că nu am adus pe d-l Veterinar, căci poate ar fi scăpat.

Învățătorul. — Fără îndoială că este bine de a se chema în asemenea împrejurări veterinarul, știut fiind că prin nedairea afară la vreme a cârpelor, ele începând a se strică, a mirosi, a putrezii, pot infecta, otrăvi sângele epei, și deci a o ucide.

Indată ce eapa le-a lepădat, se vor ridica și se vor îngropă adânc în pământ într'un loc aparte. În acelaș timp se va curăți bine de sânge și de orice necurătenie, locul unde s'a petrecut nașterea, așternându-se un bun strat de paie.

Este cu minte de a se urma astfel, pentru că unele boli de cari sufer micii mânji, sunt iscate numai din necurătenia în care ei se țin după naștere. Buricul lor, mai cu seamă, se va îngriji a nu se murdări de baligă, a fi curat. De fapt, la oameni chiar, necurătenia în care se cresc copiii, este pricina morții multora din acei copii. Mulți din ei, sunt trimeși pe cealaltă lume, din cauza tetanosului, încheștării gurii, trismusului, sau după cum îi zice în popor *fălcarișei*, boală datorită mai în totdeauna moașelor îngălate, care nu i-au seama că buricul copilului să fie bine îngrijit și curat.

Mânzul după ce este lins de măsă căută numai de cât de a se sculă, a se pune pe picioare, și apoi legănându-se începe pe dibuite a se îndreptă către ugerul epei, căutând a suga. Când se întâmplă însă ca el să nu poată merge singur pentru a suga, se va ajuta de noi, călăuzindu-l spre uger, storcându-i în gură, țâța.

Sunt unele epe, nervoase, răutăcioase, gădilicioase, mai cu seamă acelea care au fătat pentru întâiași dată, care nu lasă a se apropia mânzul de ugerul lor, căutând chiar de a-l izbi cu picioarele. Pentru asemenea mame, trebuie a se căuta de a le obicinul cu puiul lor.

Trecem cu mâna de mai multe ori pe pantece, pe sub pantece, pe la ie, și apoi pe la uger. Dacă nu se astâmpără cu nici un preț, le punem cabașaua de nas și le ridicăm un picior de dinainte, atunci când un alt om îndreaptă și ajută mânzul să sugă.

Urmăm într'un cuvânt cu astfel de epe, mai mult cu blândețe decât cu asprime, până ce se obișnuesc, nu se mai gădila, lasă mânzul să sugă.

Mânzul va suga îndată dela început, laptele din uger, adică *colastra*.

Mânjii cari nu sug colastră pot să moară, să se prăpădească, de unde și zicătoarea despre acei slabi, jigăriți, că: «n'au apucat colastră dela măsă.»

Colastra are proprietăți ușor purgative, curăță mațele mînzului de *meconium*, adică de conținutul care s'au îngrămădit în ele, în tot timpul cât a vîcuit în pîntecele epei. Nemîncînd colastră el nu i-a acest purgativ natural, nu poate a-și regulă stomacul și mațele, putându-se deci bolnăvi și chiar muri.

Moș Gheorghe. — Vezi d-le învățător, și eu cred, că așa trebuie să fie lucrurile, după cum le spuse-și d ta. Colastra aceia trebuie să aibă și ea vr'un rost lăsat dela Dumnezeu, căci altfel, dacă n'ar fi avut, eșia în țățe dela început lapte adevărat, pentru a suge mînzul, vițelul și chiar copilul, dar uite că nu vine lapte în uger, ci colastră. Noi oamenii însă ne arătăm iscusiti, amestecându-ne acolo unde nu ne fierbe oala, căutăm a îndreptă lucrurile lăsate dela Dumnezeu, din care pricină stricăm, în loc să dregem. Voesc să zic că noi oamenii nu lăsăm de multe ori pe bieții mînji, viței, miei, etc., să sugă dela început, colastra, pe care o mulgem și o asvârlim. Facem aceasta pentru cuvântul că după unii din noi, acea colastră ar face rău mînzului, după alții, pentru că ea ar vătămă epei, nemulgând'o, după cei mai mulți însă, trebuie mulsă colastra, și vărsată pe o apă curgătoare, pe o vâlcea, căci numai astfel eapa, vaca, etc., vor avea lapte din belșug, le va veni laptele în țățe, după cum curge apa pe gârlă; mulți încă fac aceasta și pentru alte năzdrăvănii ce le trec prin cap.

Invățătorul. — Greșesc toți aceia cari nu las mînjii, viței, miei, etc., a suge colastră. Ei păcătuiesc față de aceste mici ființe, pentru că, nelăsându-le a apucă din colastră, le înlesnește producerea de boale și deci de moarte. Că cea dintăiu colastră ar fi nesănătoasă pentru mînz, sau pentru eapă și că numai mulgând'o și vărsând'o pe gârlă ar avea eapa lapte, toate acestea sunt năzdrăvănii curate.

Și apoi când vine vorba despre asemenea lucruri, știm și noi altele destule. Așa de pildă se spune că trebuie numai de cât să legi de coamă, moț sau coada mînzului un fir de arniciu roșu, pentru a-l feri de deochiu. Sau în acelaș scop să-i spînzuri de gât o scurtătură de lingură. Omul deochitor, căci doar nu toți oamenii deoache, s'ar uită mai întăiu la arniciul roșiu sau la lingura dela grumaji și astfel mînzul ar scăpă de deocheat, bată-l focu. Și încă și altele: mulți atărnă în grajdul cailor câte o coțofană moartă, bine înțeles, sau câte o hârcă de cal, iar usturoiul nelipsind mai nici odată, sperându-se că prin astfel de mijloace se poate înălătură neajunsurile, necazurile, nenorocirile, poznele și chiar boalele. Toate acestea trebuie să știți sunt credințe deșarte, nimicuri, potrivite pentru judecata oamenilor slabi de fire, ușori la minte, sănătatea cailor neținând decât de curățenie și buna lor îngrijire.

(Va urma).

Irimia Popescu.
Medic-Veterinar.

SOCIETATEA „STEAUĂ“

Mi-aduc aminte, din vremea când eram student, că decâteori treceam pe dinaintea caselor cunoscute sub numele lui Șuțu (în fața răposatului Turn al Colței) vedeam pe un bătrân Ovreiu cu barba lungă și încâlcită, cu haina iarăși lungă și murdară șezând și așteptând liniștit mușterii. Ce vindea el? Un șir de broșurele rezemate de fiarele grilajului și sprijinite de o sfoară lungă, unele mai mari, altele mai mici, cu coperte de toate fețele, par'că ședeau la sfat unele cu altele și îndemneau pe trecători să se oprească un minut să aleagă din ele.

Acea era librăria celor săraci și cu puțină știință de carte. Câteodată un oltean cu coșurile goale sta să privească chipurile de pe coperte, altădată un sătean ce de sigur vânduse ceva prin oraș ori un locuitor de prin mahala, mai ades fete ori băeți din clasele primare, toți stau, se uitau și unii scoteau din buzunar un gologan sau doi și plecau bucuroși cu o broșurică de câteva coale.

Obişnuiam să mă opresc și eu. Priveam cu deamănuntul marfa negustorului sau chipurile clienților.

Ce fel de cărți erau?

Câteva cărți religioase din acelea pe cari Biserica noastră le socotește vătămătoare; colecțiuni de poezii fără poezie; istorisiri din viața haiducilor; traduceri de povești scandaloase.

Nimic înălțător și bine făcător; nici o publicație de interes practic, de medicină, de igienă; nici o scriere de istorie; nici o ediție populară a vreunui autor român!

Aceasta era hrana sufletească a unei mari mulțimi de oameni în vârstă, de tineri, de copii. Negustorul care nu pricepea ce sunt cărțile lui, le scotea de lângă sforicică seara pe cele rămase, le puneă în coș grămadă și pleca acasă ca să se întoarcă a doua zi să-și înceapă negoțul. Pentru el, ori că vindea vax și chibrituri ori cărți, era tot una. Și otrava se introducea, încet, pe neștiute, în mințile și sufletele atâtor cititori.

Mărturisesc că aveam idei foarte ciudate. Aș fi vrut să fiu prefect de poliție și să dau ordin ca toate cărțile să se arză. Imi vine să râd acum când mă gândesc la ocările ce mănca delă mine bietul Ovreiu și mă mir cum mă ascultă cu atâta răbdare, zicându-mi numai:

— De! Par'că eu știu ce sunt astea? Nu trebuie să trăesc și eu?

* * *

Negreșit că greșam când făceam vinovat pe negustor; dar dorința de a găsi mijlocul de a face să înceteze acel

«scandal» — cum îi spuneam în fiecare zi — m'a urmărit de atunci neconținut.

• Dorința? Dar ce poate face un om? Un om singur nu; dar cu alții, cu mulți, spunând, scriind, lucrând, poate face ceva.

De aceea am fost fericit și plin de entuziasm când acum câțiva ani s'a întemeiat societatea «Steaua». Ea are de scop să răspândească *broșuri populare*, să lupte și să gonească acele burueni otrăvitoare cari se vând prin piețe, prin gări, prin sate.

Și au eșit de sub tipar broșuri, și s'au vândut multe; dar... coșul Ovreiului e tot plin și tot vinde de-ale lui. Ceeace a făcut până azi «Steaua» e numai începutul. Ea a avut mare succes, căci a desfăcut multe cărți, dar cât mai are de lucrat!

De aceea m'am bucurat când am văzut că membrii s'au adunat Duminica trecută și s'au îmbărbătat unii pe alții pentru luptă. M'am bucurat când am auzit, din darea de seamă, că s'au adunat în patru ani suma de lei 34.000, că veniturile ultimului an au fost 10.000 lei, acestea sunt dovezi că merg lucrurile pe drum bun și sănătos.

Urez societății stăruință și izbândă, căci face o operă adevărat națională și civilizatoare!

Gh. A.

Judecătorul și bărbierul

Un judecător Englez, care era în același timp și un renumit cunoscător în legi, luase obiceiul de a se rade în fiecare dimineață la acelaș bărbier. Cum e natural, o oarecare prietenie se stabilise între bărbier și judecător. În timpul rasului, ei stăteau de vorbă despre afaceri, despre politică. Într'o zi bărbierul își arătă dorința de a învăța dreptul și îi ceru părerea.

Judecătorul crezû nemerit să-l încurajeze și îi făgădui de a-i da cărți, ce îi vor fi de mare folos, așa că din acea zi convorbirea a luat un caracter cu totul egal. Bărbierul spunea judecătorului bănuelile sale cu privire la interpretațiunile texturilor de lege.

— Domnule judecător, spunea el, presupunând că s'ar ivi o cestiune de acest fel, ce ar trebui să fac?

Și judecătorul îi spunea părerea lui și cum trebuia urmat.

Multe luni trecură în acest chip și judecătorul era mulțumit de elevul său.

În ochii săi bărbierul făcea mari progrese. Însă un prieten îi destăinuî tot misterul.

Pricinile pe cari bărbierul le spunea judecătorului, nu erau imaginare și părerile erau vândute pe sume mari la persoane interesate. Sub pretextul de a studia dreptul, bărbierul își făcuse o clientelă bună.

Aflând acestea judecătorul se duse a doua zi să se radă.

Bărbierul, pe când trăgea briciul pe curcea, întrebă:

— Domnule judecător, ce trebuie făcut în cutare cas?

— Ce e de făcut? — răspunse judecătorul. — Vino la mine acasă, adu-mi o hârtie de 100 de franci și-ți voi spune îndată.

Botezul M. S. R. Principelui Nicolae, ce a avut loc în Castelul Peleşului (Sinaia) în ziua de 3 Octomvrie 1903.

Câteva legume, bune de cultivat.

Cel ce poate să cultive în grădina lui, măcar o parte din legumele trebuincioase casei, economisește mulți bani, pe cari altfel îi dă zilnic în piață. Pentru a răuși însă, pe deplin, trebuie să aibă apă multă, pământ bun, bine lucrat și sămânță bună. Afară de acestea, mai trebuie să cunoască modul de cultură și să știe a-și alege felurile cele mai potrivite cu împrejurările în cari se găsește și cu scopul ce urmărește. În cataloagele de semințe, se recomandă o mulțime de varietăți, din același fel de legumă, încât nu știi pe care să o alegi, mai cu seamă când nu poți cultiva, decât un soi sau două, din fiecare fel de legumă.

Pentru o cultură restrânsă, e bine să se aleagă un soi timpuriu, unul văratic și altul tomnatic, așa că din primăvară până toamna și chiar peste iarnă, să se găsească mereu aceeași legumă. Soiurile alese să fie din cele mai rustice, însă productive și de bună calitate.

Ca un exemplu pentru amatori, dăm aici o listă de câteva legume, pe cari subsemnatul le-a cultivat mai mulți ani dearându-l și a obținut totdeauna rezultate satisfăcătoare:

Morcovi scurși timpurii (Olandezi), varietate bună pentru semănătura deadreptul pe răzor afară; cresc repede, sunt foarte fragezi și dulci. Se seamănă dela 1 Martie înainte, la intervale de 15 zile.

Morcovi roșii nantezi, văratici, de formă aproape cilindrică, fără inimă galbenă; trebuiesc cultivați în pământ foarte afânat, lucrat adânc și gunoit mai dinainte, cu bălegar putred. Se seamănă dela 15 Martie înainte până în Mai.

Morcovi roșii lungi (de Brunsvig), tomnatici, buni de cultivat pentru iarnă; se fac foarte lungi, însă numai în pământ ușor și lucrat adânc. Cu semănătura se poate începe dela 15 Aprilie și până în Mai. Se scot toamna, târziu. În cursul verii se întrebuințează cei ce se smulg la rărit.

Păstârnacul scurt, văratic, aproape rotund, este foarte fraged și cărnos; se seamănă la sfârșitul lui Februarie și în primele zile ale lui Martie.

Păstârnacul lung, tomnatic, se cultivă pentru iarnă. Semănat în pământ desfundat la 0,80 adâncime, a ajuns până la 0,60 lungime. Se seamănă de vreme, îndată ce se poate lucra pământul primăvara, de oarece nu răsare bine, decât în pământ umed încă din topirea zăpezii.

Pătrunjelul cu foaia creafă, se cultivă numai pentru loi; este foarte folositor, avându-l la îndemână, pentru garnitură la mâncări. Se seamănă în Februarie, Martie și Aprilie, în pământ reavăn.

Pătrunjelul cu rădăcina lungă, tomnatic, se cultivă pentru

iarnă; în cursul verii, după ce s'a dezvoltat puțin rădăcina, se pot întrebuința firele ce se smulg la rărit. Se seamănă în Februarie și Martie.

Ceapa albă timpurie (de Paris) se cultivă pentru a fi întrebuințată ca ceapă verde. Se seamănă la începutul lui Martie, în pământ bine mărunțit.

Ceapa galbenă turtită (de Vertus) văratică; ajunsă la completă dezvoltare, se poate păstra și pentru iarnă. Este bună pentru bucătărie, fiindcă nu este prea apătoasă. Se seamănă în Martie.

Ceapa mare de Zittan, tomnatică, galbenă, rotundă, se păstrează bine peste iarnă. Este bună și ca ceapă verde. Se seamănă în Martie.

Ceapa de Madera este o varietate, care se cultivă mult în părțile de miazăzi ale Europei, unde ajunge la mărimi colosale (0,15 diametru și o greutate de 2 kgr.). Subsemnatul a cultivat-o numai ca ceapă verde, fiindcă este foarte dulce la mâncare, nu e iute și nu are miros. Se seamănă întâi în răsadniță, apoi se resădește afară.

Arpagicul ne înlesnește cultivarea cepei. Sunt grădinari cari se ocupă anume cu producerea arpagicului. Se poate pune în pământ, chiar de cu toamnă, dar de obicei se pune primăvara de vreme. În piață se vând mai multe soiuri de arpagic; cel mai bun este acela care se numește *arpagic de ceapă melenică*; e mic de tot și puțin lunguț.

Salata cu căpățână (gotte) galbenă, foarte timpurie; face căpățâni mici, dar îndesate. Se seamănă în răsadniță caldicioasă apoi se resădește afară pe răzor. Sămânța e albă.

Salată.

Salata cu căpățâna roșcată. (Palatină) văratică și tomnatică, crește repede. Se seamănă în Aprilie în răsadniță rece apoi se resădește. Sămânța e neagră. În ultimii doi ani am cultivat o salată numită de «*Naumburg*» și alta numită «*Philadelphia*». Amândouă sunt noi în cultură și întrec în totul pe celelalte soiuri. În pământ gras și udare mult, am făcut căpățâni foarte mari și îndesate.

Ridichile de lună (Non plus ultra), timpurii, roșii, rotunde,

nu se fac mari, au foi puține, dar cresc repede și sunt foarte gustoase. Se seamănă în Martie, prin înprăștiere rar, în pământ bun, afânat.

Ridichile de lună albe, lungi, sunt foarte delicate; cresc repede în pământ bun și udate bine. Se seamănă în Aprilie.

În vara trecută, am cultivat un nou soi de ridichi, numite «Cardinal» sau «Ridichi de Würzburg». Sunt cele mai bune ridichi de lună. În pământ gras se fac foarte mari, durează mult fără a se dospî, au forma rotundă sau puțin lunguiață, culoare roșie vie și un gust excelent.

Guliile albe, mici de Viena, sunt timpurii și cresc repede, se seamănă la începutul lui Martie în răsadniță, apoi la începutul lui Aprilie se resedește pe răzor adăpostit. Sunt plâpânde la frig.

Guliile albe, mari, văraticice, se seamănă la sfârșitul lui Martie în răsadniță rece, apoi se resădesc pe răzor. Să se ude mult.

Sfecla roșie turtită (de Egipt), este timpurie, foarte bună pentru salată.

Sfecla roșie «Eclipsa», văratică, de formă rotundă; este soi nou, face foi puține, așa că se poate semăna mai dese.

Amândouă se seamănă dela 9 Martie înainte, până în Aprilie.

Varza roșie «Zenith», este un soi nou, are căpățana de mărime mijlocie, foarte îndesată, de culoare roșie-închisă, este cea mai bună pentru salată. Se seamănă în Aprilie; se resădește pe loc bun și se udă mult.

Pătlăgele roșii «cele mai timpurii», se seamănă la 1 Martie în răsadnița caldă, se țin în ghivece, până la sfârșitul lui Aprilie sau până în Maiu, apoi se plantează afară în pământ bun, expus spre miazăzi.

Pătlăgelele roșii «minunea pieței», (Merveille des Marchés) sunt netede, foarte cărnoase și tari, chiar când sunt bine coapte, aceasta le face să fie bune pentru transport.

Pătlăgele roșii «Micado», sunt foarte mari, cărnoase, netede și produc mult; sunt excelente pentru bulion.

Pătlăgelele roșii «Leicester Prolific» sunt cele mai bune, căci îndeplinesc toate calitățile. Vrejul rodește mereu până toamna, fructele se coc treptat, sunt destul de mari, câte 6—8 la un loc; de formă rotundă, netede, roșii-aprinse, foarte cărnoase, sămânță puțină. Sunt bune pentru mâncat crude, pentru gătit și mai cu seamă pentru bulion sunt foarte spornice; iar cele ce rămân necoapte spre toamnă, sunt bune pentru murături.

Toate aceste patru soiuri de pătlăgele trebuiesc cultivate pe arac, căci dacă se lasă a se întinde în voia lor pe pământ, nu produc roade multe și frumoase, fiindcă cresc mai mult în vreji.

Se leagă deci, fiecare vrej pe un arac puternic; toți lăstarii cari dau în lături, se rup dela subsuoara foaiei, se lasă numai vârful principal, care merge mereu în sus pe arac și se țin toți viorchinii cu flori.

Castraveți urcători (japonezi) se cultivă numai pe araci sau

pe lângă case, ziduri, garduri, în sine, pe ori unde găsec un sprijin ca să se poată urcă. Rodesc foarte mult și se fac foarte mari și au un gust cu totul deosebit de al celorlalte soiuri cari orec pe jos.

Castravete.

Sunt cei mai buni pentru mâncat cruzi sau ca salată și totdeodată sunt buni și pentru murături.

Fiind semănați la 9 Martie în răsadniță caldă și fiind crescuți în ghivece până la 26 Aprilie când au fost puși în pământ, au dat roade bune de mâncat, la 1 Iunie, și au produs toată vara fără întrerupere, până când a dat bruma. Foile nu s'au mănât de loc.

I. Hășeganu.

CREȘTERE INȚELEAPTĂ. — Copilul cel mai mic al lui Roosevelt, președintele Statelor-Unite americane, ajungând etatea de școală, a fost dat la școala publică, în rând cu copiii celorlalți cetățeni. O cocoană, cu fumuri boerești, în una din zilele trecute, făcând vizită unei prietene, a aflat acolo și pe copilul președintelui, pe micul Archibald, jucându-se cu copilul d-nei de gazdă. L'a întrebat de câte toate și s'a uimit foarte mult, când copilașul i-a spus că umblă la școala la care umblă și alți copii din oraș. «Dar atunci în școala aceea tu ești în societate cu tot felul de copii de rând!» — a zis cocoana; la care copilul i-a răspuns următoarele: «Tata mi-a spus că sunt copii mari și copii mici, și sunt copii buni, cari se poartă cuviincios, și copii răi, cari se poartă necuviincios. Altă deosebire nu există între noi.»

CRONICA ȘTIINȚIFICĂ

Flamantul

între pasările așa numite *Palamodactyle* face parte și *Flamantul*.

«Palamodactylele» se deosebesc prin aceea că degetele dinainte sunt unite printr'o membrană lată, degetul dinapoi aproape lipsește, iar picioarele sunt foarte lungi, dându-le înfățișare ca și cum ar sta în catalige sau picioaroange.

Prin picioarele lor palmate, ele se alipesc de Palmipede ; iar prin așezarea degetelor și lungimea picioarelor, fac parte din «Cataligiene».

Flamantul este unul din cele mai ciudate cataligiene. Inchipuirea cea mai bogată n'ar putea să nască ceva mai ciudat ca corpul acestei pasări. Picioarele par'că nu se mai sfârșesc, corpul mic, gâtul în formă de dublu arc, ciocul mai mult lungăreț decât lat, deodată este îndoit, ca și cum ar fi rupt la mijloc, aripele mijlocii și coada scurtă. Degetele picioarelor palmate, având pe cel dinapoi mai scurt, de o minunată culoare trandafirică, vie roșiatică pe spate și pe aripi.

Flamanții erau numiți de cei vechi «phenicoptere», adecă pasări cu aripi de foc, ceea ce făcū pe francezi s'o numească «flamant» sau «flambant», numire mai puțin poetică, decât numirea greacă, deși însemnează același lucru.

Flamanții locuiesc pe țărmurile lacurilor și ale apelor stătătoare și mai rar, pe țărmurile mării sau ale fluviilor.

Ei se nutresc cu viermi, moluște, icre de pești. Prin ajutorul picioarelor calcă noroiul, descoperind animalele ce le servesc drept hrană. Flamanților le plac societatea și trăiesc în cete, supuse unei stricte discipline. Când pescuiesc, flamanții se înșir în linii drepte și regulate, întocmai ca soldații unui regiment, punând o sentinelă în depărtare, însărcinată să le facă cunoscut pericolul ce-i amenință.

Este vre-o primejdie, sentinela deodată începe a strigă, făcând un șgomot asurzitor, asemănător cu sunetul unei trompete și întreaga ceată sboară numai decât într'o perfectă ordine.

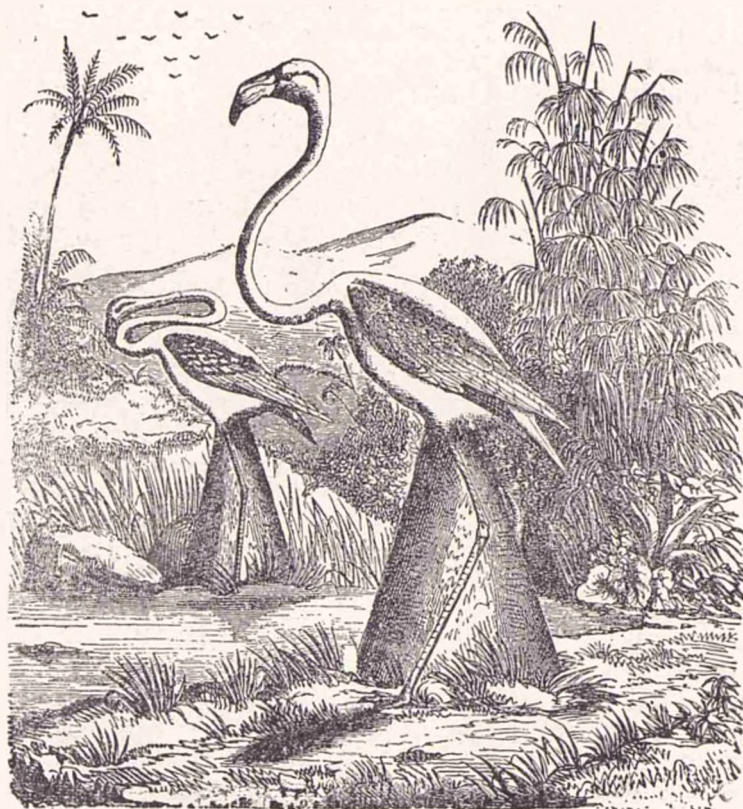
Flamanții sunt foarte neîncrezători, față de om ; de celelalte animale nu fug.

Cunoscându-se acest fapt, vânătorii au născocit diferite vicleșuguri, prin cari prind cu sutele.

Vânătorii francezi, obișnuit, fac ast-fel:

Ei se îmbracă într'o piele de cal, de măgar sau de bou, și apropiindu-se de aceste nenorocite paseri, le împușcă, fără

nici o greutate. Lucra ciudat, dacă flamanții nu văd pe vânători, ei nu se sperie de sgomotul puștii și se lasă să fie omorâți, fără să-și schimbe locul, deși văd căzând tovarăși de-ai lor, chiar lângă dânșii.

Flamanți.

Unii autori cred că flamanțul se servește de gâtul său, ca de un al treilea picior, prin faptul că în mers el își sprijină capul pe pământ. Ceeace a dat naștere la această bănuială, este mișcarea ce o dă capului când pescuește, mișcare ce a putut îndreptăți părerea câtorva observatori. Se povestește că un flamanț, fiind în robie și fiind ciung de un picior, și-a vindecat singur infirmitatea, mergând numai într'un picior și ajutându-se cu ciocul întocmai ca de o cărjă; văzând aceasta stăpânul său, îi făcu un picior de lemn, de care flamanțul se servi cu mare bucurie.

Flamanțul își construiește un cuib tot atât de original ca și persoana lui. Cuibul flamanțului are forma unui trunchiu de con, semănând întru câtva cu o căpățână de zahăr, înalt de 50 c.m. și făcut din noroiu uscat la soare. În deschizătura

puțin adâncă, a cuibului, femeea flamantului depune două ouă. Când clocește ea stă călare pe acest cuib, lăsând să-i atârne picioarele, de-o parte și de alta a cuibului.

Puii pot alerga puțin timp după naștere, dar nu sunt în stare de a sbura, decât mai târziu, atunci când sunt îmbrăcați în toate penele; la vârsta numai de 2 ani, flamanții capătă strălucitele culori ale adulților.

Flamanții se găsesc în toate regiunile calde și astâmpărate ale globului. Câteva insule ale Americii, au așa de mulți, încât marinarii le-au dat numirea de «Insulele flamanților».

În vechiul continent, flamanții sunt foarte răspândiți, mai cu seamă în Egipt și în Sardinia; în timpul verii însă, ei caută o climă mai astâmpărată; atunci vin în cete numeroase pe coastele de miazăzi ale Franciei.

Gâtul întins și picioarele atârând, la aceste paseri mărețe, a căror mărime ajunge la 1 metru și 65 centimetri, par în aer, când sbor, ca niște uriașe triumphiuri de foc, dând ochiului o priveliște minunată. Cât de mare e bunul Dumnezeu și cât de frumos știe El să împodobească lumea, care fără de paseri, ar fi aproape moartă!..

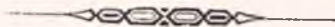
Cei vechi căutau cu multă lăcomie carnea de flamant, privindu-l ca un vânat foarte ales. Limba flamantului era privită ca o mâncare din cele mai bune, iar împăratului «Heliogabal» îi plăcea atât de mult, încât doriă să mănânce numai limbi de flamanți. Se spune că în nebuna lui dorință, însărcinase o cohortă de soldați, să-i ucidă flamanți, spre a-și îndeplini gustul.

Astăzi nu mănâncă nimeni flamantul, fiindcă carnea lui este oleioasă, având un miros de mlaștină, foarte neplăcut; în privința limbei, se spune că Egiptenii extrag din ea o specie de ulei, ce le servește la gătitul alimentelor.

Această pasere are niște fulgi semănători cu aceia ai berzei, iar osul femurului său, servește în unele țări la facerea fluerelor.

A. Vântul.

Profesor.

Măsuri de luat contra anghinei, până la sosirea medicului.— O cititoare comunică un mijloc folosit de ea cu succes la copiii săi, cari sufereau de anghină. Ea scrie : «Fetița mea de 3 ani, m'a deșteptat din somn printr'o tusă care 'mi sfășiea inima. Eu încălzii repede puțină apă la o lampă de spirt, muiai un flanel în apa încălzită și înfășurai cu el pieptul fetiței; apoi am pus ceapă fiartă fierbinte la tălpile fetiței și i am dat după aceea puțin picături de sirop. În decurs de o jumătate oră, fetița eră mai abine. În caz că copilul are atacuri grele, îi mai dau și o linguriță plină cu piatră acră și tot atâta zahăr și rezultatul e de tot bun».

Rostul șezătorilor sătești

Suntem într'un timp de redesteptare națională; ne aflăm într'un moment, când fiecare român cu inimă și simțimânt românesc, trebuie să-și frământe mintea pentru a găsi noi mijloace, pentru îmbunătățirea soartei sătenilor noștrii. Poporul nostru este primitor de pilde bune și dacă ne vom îngriji de el, mâine, va fi înarmat cu noi forțe de muncă în calea grea a vieții. Privești satele noastre și ți se umple inima de bucurie, când vezi că nu mai suntem ca în timpurile vechi, în cece privește știința de carte, căci tot găsești câțiva cari știu a citi și scri. Un singur rău, care însă credem că cu timpul se va înlătura, e faptul că săteanul nostru are credința oarbă, că numai băieții trebuie să învețe carte, pe când fetelor nu le folosește cartea la nimic. Dacă vom cerceta recensământul copiilor în vârstă de școală, vom vedea că majoritatea o formează, în unele comuni, fetele; cu toate acestea, într'o școală din o asemenea comună, majoritatea sunt băieți. Am avut fericirea să mă încredințez, că într'o casă, unde mama știe carte, lucrurile merg toate cu rânduială, și în acelaș timp mama înțelegând foloasele învățaturii, insuflă în copilașii ei acest dor, așa că din acea casă, băieți sau fete, toți urmează cu drag la școală. Fericită ar fi țara românească, dacă s'ar găsi printre sătencile noastre, multe mame de felul acesta. Mai de plâns e însă, faptul ce se petrece prin satele noastre, că băiatul sau fata, odată eșiți din școală, mulți nici nu mai pun mâna pe carte ca să citească, pe condei, nici atâta, așa că după 2—3 ani, îți vezi pe fostul frunțaș, sau fosta frunțașe a școlaei, că abiă mai pot să și iscălească numele.

Faptul acesta a făcut să se înființeze cursurile de adulți, iar în localitățile unde sunt învățătoare, sau înființat cu adulatele, așa numitele «șezători sătești». Foloasele ce le aduc aceste șezători poate nu se văd toate acuma, ele însă vor fi mari și însemnate în viitor. E știut, că în timpul ernei, nopțile fiind lungi, sătencile noastre se adun mai multe la o casă și fac o șezătoare. La aceste șezători ale lor, fiecare lucrează câte ceva, fie pentru gazdă, fie pentru ele, și în acelaș timp spun povești, ghicitori, etc. Făcându-se aceste șezători la școală, felul lor se schimbă, și sunt mai folositoare.

E știut că, o adultă înțelege mai bine, orice lucru și-l ține minte mai repede. Eiind constatat faptul acesta, lesne se poate înțelege, ce trebuie să se facă la asemenea șezători. Venind adultele la școală, învățătoarea le va da tot felul de îndrumări privitoare la lucrul manual și va căuta să desvolte gustul lor, pentru tot ce e național, mai cu seamă în acele localități unde s'au înființat și țesătorii, lucrurile vor fi mult mai bine înțelese. Cu acest prilej se mai vor-

bește despre gospodărie, despre creșterea și educarea copiilor, igiena locuinței, etc., toate cari sunt de cea mai mare însemnătate pentru o viitoare soție și mamă. Imi amintesc de faptul, că la una din ședințele ce am avut, s'a deschis vorba de facerea pâinii. Mare mi-a fost mirarea, și 'n acelaș timp și întristarea, când am văzut că unele dintre adulte nu știau să mi spună cum se face pâinea. Faptul acesta m'a făcut să mă gândesc: întâi, că sătencile noastre nu sunt destul de pregătite și al doilea, că țaranul rar de tot, face pâine de casă. Dându-li-se sfaturi necesare pentru viața practică, relativ la curățenie, igiena locuinței, creșterea și educarea copiilor, îngrijirea casei, etc., etc., apoi citind și ele singure de prin cărți, adultele vor învăța dela șezătorile noastre de azi, a fi bune soții, adevărate mame, cari vor ști cum să-și crească copii și ce educație trebuie să le dea.

Femeea are de purtat grele sarcini în căsnicia ei, fie ca soție, fie ca mamă, și greu va întâmpina ea toate greutatele dacă nu va fi pregătită; iar o femeie, care nu va fi în stare să poarte toate sarcinile gospodăriei, nu poate fi primită decât ca o roabă. O femeie vrednică e tocmai ca fata din poveste: îmbracă casa dintr'un caier de tort.

Deci noi învățătoarele, având prilejul cu aceste șezători, să ne silim ca prin sfaturile și pildele noastre, să formăm din sătencile noastre niște femei vrednice și mame iubitoare de copiii lor, căci mult fericită va fi atunci țara noastră. Să ne silim a înălța frumoasa noastră țară, până acolo unde ea trebuie să ajungă, căci aceasta ne e sfânta menire, și numai astfel șezătorile pot fi folositoare și cu drag vom vedea îndeplinindu-se versurile poetului:

Talpa țării, biata gloată,
Ridicând-o din noroi:
Înălța-vom țara toată
Înălța-ne-vom pe noi,

Eleonoara I. Băbușianu.

Învățătoare Domeniul Coroanel Dobrovăț.

DOCTORUL FELIX

În ziua de 19 Ianuarie curent, a murit dr. Iacob Felix, membru al Academiei Române, o ilustrație a corpului medical și fruntaș al științei române.

La știrea morței lui, Academia a pus drapelul de doliu și a ținut ședință, exprimându-și cele mai adânc simțite regrete pentru pierderea harnicului ei membru. Colegii lui erau adânc mișcați, știindu-l deplin sănătos și activ până în momentele din urmă. S'au luat hotărâri privitoare la participarea la actul înmormântării.

În răposatul dr. Felix, Românii îndură o pierdere greă, el a fost un bărbat care a adus statului un mare bine, prin organizarea și conducerea serviciului sanitar, școlii române o îndrumare simțită, prin lecțiile sale universitare, poporului de jos o hrană intelectuală necesară, prin cărțile sale de igienă populară.

D-rul Felix a fost de origine streină. Născut la 1832 în Horschitz (Boemia), a venit la 1858 în România, după terminarea studiilor sale la Viena și Praga,

La 1860 fu numit profesor de igienă și de poliție sanitară, la școala națională de medicină din București, în calitate de asta, alături de d-rul Davila a contribuit la organizarea serviciului sanitar civil. La 1869, școala transformându-se în universitate, dr. Felix trecu la catedra de igienă, dobândind în acelaș an cetățenia română. Deși profesor, a ținut și locul de medic primar al Bucureștilor, din 1865 până la 1892, fiind popular în toate cercurile. În timpul războiului pentru neatarnare a organizat o parte din spitalele pentru răniții întorși în țară și a dirijat spitalele din Turnu-Măgurele.

Scrierile lui serioase au atras atenția scriitorilor noștri și acelor din străinătate, cari s'au grăbit a-l alege Membru al Academiei (1880), decan al facultății de medicină (1883—1887), membru al mai multor corpuri savante din Londra, Viena, Paris și Madrid.

Iată principalele scrieri ale răposatului:

1. *Apele de băut ale Bucureștilor* 1864; 2. *Tractatul de igienă publică* Ed. I—II 1870, 1888; 3. *Rapoarte generale ale consiliului de salubritate publică al orașului București*. 1868, 1886. 4. *Sur la prophylaxie dela Pelagre, Geneve*, 1882. 5. *Creșterea igienică a copiilor*. 1882. 6. *Die sanitären Zustände Rumänicns*. 1883. 7. *Prophylaxia pelagrei*. Buc. 1883. 8. *Dare de seamă despre expozițiunea de igienă dela Berlin* 1883, București 1884. 9. *Sur la nécessité et l'installation des hopitaux d'isolement*. Wien 1887. 10. *Despre prevenirea tuberculozei*. București 1879. 11. *Igiena la expoziția din Paris*.—*Istoria Igieniei în România*. Memoriul I—II București. 1902.—*Igiena școlară*. *Istoria ei, starea ei actuală*. Memoriu I—II București 1903.—*Igiena laptelui*. 1903. Toate apărute în *Analele Academiei*.—12. *Raport general despre Igiena publică și despre serviciul sanitar ale Regatului României* 1892—1899. — 13. *Geografia medicală a României*. București 1897.—14. *Povește despre hrana țăranilor și despre păstrarea sănătății*. (Biblioteca domeniului Coroanei).—15. *Medicul poporului*. 1903. (Biblioteca Steaua).

Afară de acestea, o mulțime de dări de seamă despre cărți venite la premiu și comunicări făcute în ședințele Academiei.

D-rul Felix a fost model de cetățean român, iubit pentru caracterul lui și pentru puterea lui de muncă, dovedită în toate funcțiunile ocupate.

Innормântarea s'a făcut Vineri, la 21 Ianuarie c. orele 2 p.m. Un mare număr de persoane din toate stratele sociale au ținut să însoțească rămășițele defunctului până la locul de veci.

Necrolog.

DIŢ LITERATURA POPORALĂ

Peste deal, în cea vale
Se plimbă Dragoş călare
Şi călare şi pe jos
Ca un trandafir frumos.
— Du-mă murgule mai lin
Pân'la pod la Moş Mărin
C'acolo vinu-i mai bun,
Vinu-i bun şi oca-i mică
Crăsmăriţa-i frumusică,
Beau voinicii de se strică.
Vinu-i bun şi oca-i mare,
Crăsmăriţa mândră tare
Cară vin cu două oale.
— Dă-mi, jupâne, vin mai bun,
M'asteaptă potera'n drum, . .
Potera m'a înconjurat
Dăt-e, tu, Dragoş legat.
— Eu nici mort nu vreau legat,
Cât pe lume am hojit
Pe nimeni n'am omorât,
Pe boeri i-am jefuit
Pe săraci i-am miluit.

Frunză verde de alunică
Mă suii pe deal, de stâncă,
Văzui lunca 'mpodobită

Şi puicuţa mea gătită.

Frunzuleană lemn uscat,
Bădiţă fi-ţi-ar păcat
C'aseară te-am aşteptat
Tot cu foc şi cu lumină
Şi cu dor dela inimă,
Când văzui că nu mai vii
Făcui dorul căpătăiu,
Cu dragostea mă 'nvăluui,
Doamne, rău mă odihniui.

Frunzuleană lemn uscat,
Astă noapte am visat
Că badea m'a sărutat.
M'am sculat ş'am pipăit
Dar nimica n'am găsit,
Numai dorul inimii
Scris pe faţa perinii
Cu cerneala ochilor,
Ochilor, surorilor
Şi cu părul genelor.

Foileană fir de nuc;
Eu, puicuţă, plec, mă duc,
Adă gura s'o sărut.

Culese din Comuna Socca-CÂndeşti (jud. Neamţ).
de Alexandru A. Naum.

Informaţiuni

Să aduce la cunoştinţă, că Administraţia şi Casieria societăţii culturale «Steaua» a fost reluată de d-l Sp. Haret, fostul Ministru al Cultelor şi Instruţiunii publice. Prin urmare, toate cotizaţiunile şi tot ce priveşte administraţia şi Casieria se vor adresa d-sale, Str. Verde, Bucureşti.

Aflăm cu plăcere că prin stăruinţa d-lor Invăţători A. Gratiianu şi B. Ionescu, a Preoţilor: Ioan Popescu, Ştefan Popescu şi Dimitrie Popescu, a d-lui Dimitrie Georgescu proprietar şi a altor persoane, s'a înfiinţat în comuna Glodenii, jud. Dâmboviţa, o bancă populară cu numele «Biruinţa». Ii urăm propăşire. Laudă înfiinţătorilor.

Învățătorii I. Demetriu și C. Hanganu dela școala din comuna Moșna jud. Fălciu, pentru ca să îndemne pe săteni a veni la biserică, au înființat după o muncă încordată, un bun cor mixt pe 2 voci, compus din 40 elevi, cu care în fiecare sărbătoare cântă la biserică de'a liturgie și până la finele slujbei.

Îi felicităm, și ar fi de dorit ca în toate comunele să se formeze asemenea coruri.

Bibliografi

Am primit la redacție „*Cestiuni de psihologie aplicată la educațiune și învățământ*“ un frumos volum în 3° de aproape 200 pagini, datorit d-lui Ștefan Kirișescu, institutor în capitală.

Autorul tratează, în noua sa lucrare, următoarele 8 cestiuni :

1) «Fazele prin care trece dezvoltarea psihică a copilului de la 1 - 10 ani».

Cestiunea aceasta tratată de d-l Kirișescu, sub formă de conferință, în 49 de pagini, cu literă compactă, este de cea mai mare importanță, pentru orice membru al corpului didactic, căci într'însa domnia-sa, învederează cu claritate și pricepere valoarea educativă a *joului, rolul imaginațiunii în cele 4 stadii ale ei, al asociațiunii ideilor, al abstracțiunii, în fine, logica la copil și cultura ei.*

Judecând după izvoarele indicate în text, se vede că autorul, în tratarea cestiunii, a citit tot ce a apărut mai nou, în această cestiune, până astăzi.

2) «Condițiunile unui învățământ educativ, propriu zis, sau valoarea relativă a obiectelor de studiu, pentru educațiunea elevului», este tratată în 29 de pagini de text. Într'însa se oglindește: «rolul intuițiunei în predarea fiecărei lecțiuni din fiecare obiect, al momentelor psihologice cu cele trei moduri: descriptiv, analitic și sintetic». Aci cititorul găsește o expunere clară și complectă a «principiilor Pedagogiei Herbartiane».

3) «Greșelile în cari poate cădea dascălul care nu se ține în curent cu literatura pedagogică și mijloacele prin cari s'ar putea preveni consecințele». Această cestiune cuprinde, tocmai o coală de tipar.

Părerea emisă de d-l Kirișescu, de a se însărcina Casa Școlilor, cu procurarea cărților și revistelor necesare, spre a ține în curent pe dascălul primar, cu literatura pedagogică a epocii, cum și instituirea unei comisiuni pedagogice anume, e o idee uoară și cu totul originală. Ea merită să fie discutată de întreg corpul dascălesc.

4) «Mijloacele cele mai de seamă, pentru asocierea familiei la problema școlii», care ocupă în lucrarea d-lui Kirișescu, nu mai puțin de 27 de pagini, este iarăși o cestiune plină de interes și de învățăminte folositoare fiecărui dascăl, pentru menținerea prestigiului și a autorității, cuvenită în fața elevilor, a autorităților școlare și a bunei opinii în ochii părinților de familie.

5) «Metodica specială a aritmeticii».

6) «Importanța calculului mintal în predarea aritmeticii; motivare psihologică și exemplificare».

7) «Predarea religiunei în limitele și după indicațiile metodice cuprinse în programul școlii primare», e precedată de importanța sentimentului religios și natura lui și indică, cu pri-

cepere dascălului calea de urmat în predarea acestui obiect, apoi preocuparea lui de a face ca să încolțească, să crească și să rodească în inima copilului, acest simțământ nobil și util moralității sale.

8) «Factorii decizivi pentru o cultură religioasă, rațională și temeinică; în fine, alegerea și tratarea bucaților respective de religie».

Toate aceste cestiuni sunt precedate de o introducere pe 14 pagini, în care autorul arată necesitatea urgentă a unui sistem de instrucțiune, rațional și temeinic, bazat pe cultivarea pornirilor naturale ale copilului: curiozitatea, imitațiunea și amorul propriu sau interesul multiplu, propriu zis.

Din prefața cărții d-lui Kiriteșcu, mai reeșă, că autorul declară războiu politicei militante, ce a străbătut în ultimul timp, printre rândurile dascălilor primari, mai ales, lucrul ce nu poate fi decât numai în detrimentul menirii educative a școala primare, părere pe care o împărtășim și noi.

Cartea este apărută în editura librării «Leon Alcalay», calea Victoriei 37, București, și se vinde pe prețul numai de 2 lei.

«Apărătorul sănătății»

(broșură de 180 pagini, cu un mare număr de figuri în text și cu un vocabular explicativ la fine)

Autorul fostei reviste, numită «Apărătorul sănătății», atât de răspândită atunci, când apărea, d-l prof. dr. N. Manolescu, a publicat această broșură, menită să servească agenților sanitari și moașelor, ca luptători contra boalelor.

Broșura are 3 părți principale: Igienă, și în special igiena țăranului nostru (un rezumat al igienii autorului, premiată de Academia Română). Patologie, adică cunoașterea boalelor și ajutorul ce se poate da bolnavilor mai ales prin medicina populară și Mica chirurgie, adică mici operațiuni ce se pot face la țară, ca legarea unei răni, punerea unei vezicătoare, facerea unei fricțiuni, a unui masaj, etc.

Pe lângă aceasta, se mai adaogă un mic vocabular explicativ, al multor expresiuni și fapte, ce autorul a crezut să le pue și mai bine în evidență.

Cestiunile sunt alese, ținându-se seamă de importanța lor, se succed în mod natural și sunt toate expuse în mod practic.

Suma cestiunilor cuprinde tot ce este esențial, pentru profilaxie contra boalelor și ajutor celui bolnav.

Utilitatea acestei publicațiuni este mare pentru oricine dorește să știe ce este o boală, s'o cunoască, să se apere de boale și să se ajute când a căzut bolnav.

O recomandăm Onor. noștri lectori, cu prețul de 3 lei în loc de 4, cât este pusă în vânzare.

Comanda: Tipografa „Carol Göbl“, Strada Doamnei 16, București.

Licitațiuni

La 9 Februarie 1905, orele 10 a. m. se va ține la Eforia Spit. civile, din București, licitație publică pentru carnea de vacă; La 10 Februarie 1905, orele 10 a. m. pentru jimplă și pâine; La 11 Februarie 1905, orele 10 a. m. pentru vin; La 12 Februarie 1905, orele 10 a. m. pentru săpun

și seu topit; La 14 Februarie 1905, orele 10 a. m. pentru untură; La 16 Februarie 1905, orele 10 a. m. pentru deșertatul latrinelor; La 1 Martie 1905, orele 10 a. m. pentru articolele de cusătorie; La 2 Martie 1905, orele 10 a. m. pentru sticle medicinale și alte articole de sticlă; La 3 Martie 1905, orele 10 a. m. pentru articole de birou; La 4 Martie 1905, orele 10 a. m. pentru articole de mașini.

Caetele de sarcine se pot vedea la cancelaria Eforiei în ori ce zi și oră de lucru.

— În ziua de 9 Fevruarie 1905, ora 10^{1/2}, pentru darea în întreprindere a construcției a 3 poduri de stejar pe canalul principal de pe moșia Măxineni-Corbu, precum și construcția canalului secundar la punctul Sulița spre Gulanca.

Devizul în sumă de lei 8.795.

Poșta Administrației

— D-lui *I. Trelea, Tecuci* — Sunteți achitat pe anul trecut al VII-lea cu chit: 14.296.

— D-lui *G. St. Gubăn-R.-Sărat* — Cumpărați «*Gospodăria Rurală*» de *V. S. Moga*, dela librăria *C. Sfetea* din București. Prețul 3 lei. În ea veți găsi toate deslușirile cu privire la *vin*.

STE A U A

Societatea *Steaua* are de scop a lucra pentru, întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotisația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel dântăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotisația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul. *Președinte, Ioan Kalinderu, președintele Academiei Române.* — *Vice-președinte, Sava Somănescu, mare proprietar, fost senator.* — *Administrator și casier, Spiru C. Haret, fost Ministru, profesor universitar.* — *Secretar, Const. Banu, profesor secundar, fost inspector școlar.* — *Membrii: Petre Gârboviceanu, fost Administrator al Casei Sf. Bisericii Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român;* *I. Dimitrescu Procop., senator, fost Primar al Capitalei;* *M. Vlădescu, Ministru, profesor universitar;* *Cristu S. Negoescu, administrator al Casei Școalelor, profesor secundar;* *Dim. Cecropid, institutor.* — *Cenzori, Const. Alimăneșteanu, inginer de mine;* *Preotul econom Const. Ionescu, profesor secundar;* *Const. Alexandrescu, institutor.*

Membrii înscriși și cotisațiunii plătite (Urmare).

I. C. Mihalcea, învățător (Pângălești), 1 leu; *Z. Mărăcineanu, învățător (Bila-Cămineasca), 1 leu;* *A. Ciorănescu, învățător (Bila-Cămineasca), S. Bonea, institutor (Giurgiu), 1 leu;* *Romulus N. Grigorcea, fost revizor școlar (București), 5 lei;* *dr. E. Surișescu, (Giurgiu), 2 lei;* *I. Voinea, învățător (Merenii de sus), 1 leu*

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1905 al Societății e de 3; iar numărul banilor încasați dela aceștia și dela vecii membri, e de 52 lei.

(Va urmă în numărul viitor).

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI

Capital în acțiuni întreg vărsat în aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă compuse din prime și daune 3 955 688 76

Idem format din capital și alte rezerve 1.075.842 60

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Bălcoianu.

Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra incendiului, a „grindinei“, contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viață sunt primite în toate combinațiunile obișnuite ca : «cas de moarte, supraviețuire, zestre și rentă». Sediul social în palatul Societății din str. Doamnei No 12, București. Reprezentantă generală în București, str. Smârdan No. 4. Agenții în toate orașele din țară.

AVEM O ȘCOALĂ GRTGDGXĂ

SÂNȚA ELENA

Bulevardul Neatârării, 75
cu internat și externat

I Școală superioară de educație și menaj.

Limbile Franceză, Germană vorbite, muzică, pictură, pian, croitorie de familie. Bucătărie, cultura gândacilor și borangicului.

II Croitorie practică. Se învață croitoria în 3 ani. Se lucrează rochii bine și eftin cu o singură probă.

III. Tesătorie. Lână, bumbac, mătase, ștofe de haine și tot felul de pânzeturi și uniforme pentru școli.

IV. Tricotaj. Flanele, fuste, jambiere, ciorapi de lână și bumbac.

Se primește lână pentru dărăciți făcut caere și tors.

Se primește mogoși pentru tras borangicul cu mașini sistematice.

Fondatorul școlai,

Preotul Iconom, **C. IONESCU.**

52—2

Cel mai mare și vast magazin și singurul care vinde eftin.

Dilnic sosesc Incălțăminte Negre și Colori, pentru Bărbați, Dame și Copii din propria noastră Fabrică, luate de noi.

Prețuri corente la Ghete de Bărbați:

de Vax cu Elastic sau Șireturi	Lei	10.95,	11.95,	12.95,	13.95.
„ „ „ Nasturi		12.95,	13.95,	14.95	15.95.
„ Lack cu Elastic sau Șireturi		12.95,	13.95,	14.95.	
„ „ „ Nasturi		13.95,	14.95,	15.95.	
„ Chevreau cu Elastic		12.95,	13.95,	14.95	
„ „ „ Nasturi		13.95,	14.95,	15.95	

Prețuri corente la Ghete de Dame:

de Chevreau negre cu Șireturi	Lei	10.95,	12.95,	13.95.		
„ „ „ Botoși		11.95,	12.95,	13.95,	14.95,	15.95.
„ „ „ Colori		12.95,	13.95,	14.95,	15.95.	
„ Gems cu Nasturi și Șireturi		7.95,	8.95,	9.95.		
Pantofi de Chevreau albi decolțați		5.95,	6.95.			
Idem cu Șireturi și Nasturi		6.95,	7.95,	8.95.		
Idem de Lack diferite forme		5.95,	6.95,	7.95,	8.95,	9.95.

Rayon de Lingerie pentru Dame și Bărbați cu prețuri fabulos de eftine.
In tot deauna se găsește marl cantități de mânăși Glacé, Albe, Colori,
și Negre pentru Dame Lei 2.50.
„ Bărbați „ 2.95.

Rupându-se la încercare, se dă altă pereche.

Magazin la toate Sesónele, Calea Victoriei No. 27, alături de Poliția Capitalei, București.

5%

Cupon de reducere pentru cititorii Albinel

Cititorii revistei vor ave un scădemint de 5% din prețurile însemnate, prezentând cuponul.